

CAGLIERO 11

Zpravodaj pro salesiánskou misijní animaci

Publikace misijního odboru určená pro salesiánské komunity a přátele salesiánských misíí



Drazí přátelé,

ačkoli misionáři 146. misijní výpravy jsou již na cestě do míst určení, stopy jejich sandálů a jejich misijní nadšení zůstalo v bazilice na Valdoccu. Jsme hluboce vděční Pánu, protože každé misijní povolání ad gentes je také jasným znamením, že "Pán miluje naši kongregaci, chce ji vidět pulsující pro dobro církve a nikdy ji nepřestává obohacovat novou apoštolskou energií" (Stanovy 22).

Pro mě bylo velmi zajímavé v průběhu přípravného kurzu zažít na vlastní kůži společně s novými misionáři, že misijní povolání ad gentes, ad exteros, ad vitam je vzácným darem Ducha pro každého z nich, pro církve, pro svět. A tak potřebujeme vědět, jak lépe naslouchat a vítat Pána, který dává život, je Dominum et Vivificantem; znát, jak vzývat Ducha svatého. On je tím, kdo volá, formuje, vysílá a doprovází každého misionáře. Je to on, kdo dnes neustále vyzývá k opuštění vlastní země a odchodu do misíí! „Nechte toho, kdo má uši k naslouchání, aby pochopil...“

P. Guillermo Basañes, SDB
hlavní rádce pro misie



EXISTUJE ZŘETELNÉ SPOJENÍ MEZI ZASVĚCENÝM ŽIVOTEM A MISIEMI

Misijní rozměr, který patří k samotné povaze církve, je také vlastní všem formám zasvěceného života a nelze jej opomenout, aniž by došlo k odvrácení se a znetvoření jeho charismatu... Padesáté výročí dekretu Druhého vatikánského koncilu „Ad gentes“ je pozváním pro nás všechny, abychom si opět přečetli tento dokument a přemýšleli o jeho obsahu.

Dekret vyzval k silnému misijnímu impulzu v institutech zasvěceného života. Pro kontemplativní komunity se svatá Terezie od Dítěte Ježíše, patronka misíí, jeví v novém světle; hovoří s obnovenou výmluvností a inspiruje hlubokou reflexi mezi kontemplativním životem a misíí.

Pro mnoho aktivních náboženských společenství se misijní impuls vyvolaný koncilem setkal s mimořádnou otevřeností pro misie ad gentes, často doprovázenou otevřeností bratří a sester ze zemí a kultur, které samy jsou misijním prostorem, a to do té míry, že dnes můžeme mluvit o rozvinutém "interkulturalismu" v zasvěceném životě.

Proto je naléhavě nutné znovu potvrdit, že ústředním ideálem misie zůstává Ježíš Kristus a tento ideál si vyžaduje úplné odevzdání sebe sama pro hlásání evangelia. V tomto ohledu nemůže být žádný kompromis: ti, kdo z Boží milosti jdou do misíí, jsou povoláni misíí žít. Pro ně se hlásání Krista v mnoha periferiích světa stává jejich cestou následování Toho, který je štědře odmění za jejich obtíže a oběti. Jakákoli snaha odchytil se od tohoto povolání, a to i v případě motivovaném ušlechtilými důvody kvůli bezpečnosti pastoračních, církevních nebo humanitárních potřeb, není v souladu s výzvou Pána k osobnímu nasazení se do služby evangelia.



František
Plné znění viz Poselství k světové misijní neděli 2015
<http://tinyurl.com/poc2of3>

Můj odchod na misie se stal nástrojem evangelizace mého vlastního národa



Během dospívání jsem se setkal s mnoha lidmi, kteří věnovali svůj život hlásání evangelia, buď výslovně, nebo prostřednictvím služeb, které poskytovali. Chtěl jsem udělat totéž. I když se mé povolání k misijnímu životu stalo zřejmé při noviciátu v Ghaně, poprvé jsem vlastně uvažoval o odjezdu do misí v roce 2007, kdy byl první nigerijský misionář vyslán do Súdánu.

Během postnoviciátu jsem měl tu čest se při několika příležitostech účastnit služby ve vesnicích. Byl jsem dojat prostotou a ochotou vesničanů sloužit Bohu. Ptal jsem se mnohokrát sám sebe, proč nemůžu zůstat s těmito lidmi. Mezitím mé rozeznávání motivů pokračovalo a během svého posledního roku v postnoviciátu v roce 2012 jsem vyjádřil své

přání a ochotu dát se k dispozici do misí hlavnímu představenému. Poslal mě do Bangladéše.

Můj příchod do Bangladéše byl jako moje druhé narození. Učit se od nuly prakticky všechno – kulturu, jazyk, stravování - to není tak snadné. Na rozdíl od mých původních obav se však Bangladéš stala misí, po které jsem vždy toužil. Zde sloužím lidem, kteří jsou opravdu v nouzi. Musím říci, že jejich prostota mi neustále pomáhá, abych upřímně zpytoval svědomí. Korunou všeho je radost z toho, že žiju v salesiánské komunitě v atmosféře bratrství, optimismu a radosti.

Někdo se může ptát: "Proč odcházet na misii ad externos, zatímco v Nigerii jsou stále lidé, kteří dosud nepoznali evangelium?" Inu, především si myslím, že Pán mě volá osobně za misionáře a nechci být jako prorok Jonáš, který se pokusil uprchnout před Božím voláním. Za druhé, jsem si vědom, že v této době odejít do misie nejen živí vírou

mou i těch, ke kterým jsem byl poslán, ale stává se významným nástrojem evangelizace také pro můj národ – pro křesťanské společenství, odkud pocházím. Vzhledem k tomu se průměrný Nigerijec uvažující pouze o ekonomické migraci „na zelenější pastviny“ dozví, že lze ochotně přijmout práci v obtížném prostředí plném socio-politických, hospodářských a náboženských problémů a stát se zde terénním misionářem a katechetou.

Navíc Nigérie byla požehnána spoustou skvělých misionářů a místní povolání zde ohromně kvetou. Možná více misijní velkorysosti směrem z Nigérie může být vhodným způsobem, jak poděkovat prvním misionářům, kteří považovali za cenné obětovat své životy pro nás!

Jistě mám i své každodenní problémy a celkové zvládnutí nového kulturního kontextu může trvat léta. Ale já si v srdci nosím slova svého novicmistra: "Budeš trpět, ale tvé utrpení bude jako to semeno zasazené v půdě, které umírá, aby pak rostlo a neslo ovoce ku prospěchu všech!" "Opravdu, to je to sdílení utrpení Krista, ze kterého se vůbec nejvíce raduji.

Klerik Joseph Kunle Ogundana
Nigerijec, misionář v Bangladéši



Svědék salesiánské misijní svatosti

P. Pierluigi Camerini SDB, generální postulátor pro svatořečení



V oběžníku spolubratřím v roce 1930 Boží služebník P. Carlo Braga (1889-1971), misionář v Číně a na Filipínách, napsal: "Způsob umrtvování, který se nejvíc líbí Pánu a přináší nám nejvíce zásluh, je dobrovolné a velkorysé přijetí každodenního trápení, které tvoří náš kříž. Náš svatý zakladatel, když mluvil o umrtvování, zdůrazňoval, že tím křížem je především naše ego s jeho vášněmi. Naše úsilí je potřebné k překonání špatných přirozených tendencí, je to bolest, která je neoddelitelná od všech duchovních bojů... Náš dobrý otec poukázal na to, že člověk nemůže opustit tento kříž ani ve dne ani v noci, ani na hodinu, ani na minutu. Opravdu si v evangeliu můžeme přečíst, co náš Božský Spasitel řekl: "Kdo chce jít za mnou, zapřít sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě (Mt 16, 24)."



SALESIÁNSKÝ MISIJNÍ ÚMYSL

Za salesiány v jižní Asii pracující ve vzdělávacích a sociálních apoštolátech

Aby jako pedagogové a pastýři duší svědčili o důležitosti Boha a hlásali evangelium mladým lidem, kteří navštěvují naše výchovná a sociální díla.

Zatímco salesiáni jsou známí pro velké a efektivní vzdělávací a sociální aktivity, jsou méně známí jako duchovní muži, kteří žijí jen pro Boha a jeho slávu. Dokonce i v nekřesťanských kontextech, kde přímá evangelizace není možná, jsou naše vzdělávací a sociální aktivity výmluvným svědectvím o primátu Boha a evangelia v našem životě a v našem apoštolátu. Modleme se, aby salesiáni kladli důraz na evangelizaci prostřednictvím pedagogického a sociálního apoštolátu.

